Р Е Ш Е Н И Е
№ 43929

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8535** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно- процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 1 и чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на М. В. Т., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], Столична община, [улица], подадена чрез пълномощник адвокат Р., против Заповед № РД-15-241 от 26.06.2026 г., издадена от министъра на земеделието и храните, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката за заеманата длъжност „директор на дирекция „Стопански дейности и инвестиции“ в Министерството на земеделието и храните, с ранг II старши, считано от 29.06.2026 г.

В жалбата и в съдебно заседание чрез процесуалния представител адвокат Р. се поддържат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради постановяването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неспазване на установената законова форма, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателката излага съображения, че в акта липсват каквито и да било фактически основания и мотиви, като органът по назначаването се е ограничил единствено до бланкетно възпроизвеждане на законовия текст по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Поддържа се, че липсват каквито и да било факти, обуславящи обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения по заеманата длъжност, като не е създадена нова фактическа обстановка след преназначаването ѝ и липсват непреодолими пречки, стоящи извън волята на страните. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – министърът на земеделието и храните, чрез процесуалния си представител

юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, съдържа законоустановените реквизити и съответства на административнопроизводствените правила и материалния закон.
Административен съд – София-град, I отделение, 43 състав, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
С влязло в сила на 24.01.2024 г. Решение № 5315 от 08.08.2023 г., постановено по адм. дело № 1207/2023 г. по описа на Административен съд – София-град, оставено в сила с Решение № 843 от 24.01.2024 г. по адм. дело № 9614/2023 г. на Върховния административен съд, Второ отделение, е отменена Заповед № РД-15-39 от 16.01.2023 г. на министъра на земеделието за прекратяване на служебното правоотношение на М. В. Т. за длъжността директор на дирекция „Стопански дейности, инвестиции и хидромелиорации“ в Министерството на земеделието.
Въз основа на подадено в законовия срок Заявление с рег. индекс № 94-181 от 31.01.2024 г., със Заповед № РД-15-52 от 31.01.2024 г. на министъра на земеделието и храните жалбоподателката е възстановена, считано от 01.02.2024 г., на длъжността директор на дирекция „Стопански дейности, инвестиции и хидромелиорации“ и едновременно с това е преназначена на длъжността директор на дирекция „Х.“ в същото министерство с ранг II старши и основна месечна заплата в размер на 3 675,00 лв. (равностойност на 1 879,00 евро).
Със Заповед № РД-15-94 от 02.02.2024 г., издадена от главния секретар на Министерството на земеделието и храните на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДСл и Заповед № РД 09-596 от 14.06.2023 г. на министъра на земеделието и храните, М. В. Т. е преназначена за неопределен срок, считано от 05.02.2024 г., на длъжността директор на дирекция „Стопански дейности и инвестиции“ в Министерството на земеделието и храните, с ранг II старши за държавен служител и основна месечна заплата от 3 675,00 лв. (1 879,00 евро).
На 05.02.2024 г. на служителката е връчена утвърдената длъжностна характеристика за заеманата длъжност директор на дирекция „Стопански дейности и инвестиции“ (ръководно ниво 3Б). Длъжностната характеристика включва ръководни, координационни и контролни функции в административно-организационната област, стопанските дейности, транспорта, управлението на собствеността, ремонтите, инвеститорския контрол и концесиите, като изисква висше образование с образователно-квалификационна степен „магистър“ в областта на социалните, стопанските и правните науки или националната сигурност, минимален професионален опит от 6 години или придобит ранг V старши, както и разрешение за достъп до класифицирана информация с ниво „Секретно“.
Видно от приетия по делото Формуляр за оценка на изпълнението на длъжността за периода от 01.02.2024 г. до 31.12.2024 г., на жалбоподателката е определена годишна оценка „Изпълнението надвишава изискванията“, потвърдена от контролиращия ръководител – министъра на земеделието и храните на 07.02.2025 г., с констатации за цялостно, качествено и своевременно изпълнение на поставените индивидуални цели, проявена инициативност и висок професионализъм.
От приетия Формуляр за оценка на изпълнението на длъжността за периода от 01.01.2025 г. до 31.12.2025 г. се установява, че за следващата отчетна година на М. Т. отново е поставена окончателна годишна оценка „Изпълнението надвишава изискванията“, утвърдена от министъра на земеделието и храните на 02.02.2026 г., като е отчетено отлично изпълнение на преките ръководни задължения, осигуряване на ефективно материално-техническо обслужване и успешен контрол върху стопанисването на ведомствената собственост.

Със Заповед № РД-15-241 от 26.06.2026 г., издадена от министъра на земеделието и храните, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на М. В. Т. за длъжността директор на дирекция „Стопански дейности и инвестиции“, с ранг II старши, считано от 29.06.2026 г. В акта като единствена причина за прекратяването е записано: „Обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения“.
Заповедта е връчена лично на държавния служител срещу подпис на 29.06.2026 г. Жалбата срещу нея е подадена чрез органа по назначаването на 07.07.2026 г.
При така изяснената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е допустима. Разгледана по същество е основателна.
Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК – министъра на земеделието и храните, който в качеството си на ръководител на ведомството упражнява правомощията на орган по назначаването спрямо държавните служители в министерството съгласно чл. 108, ал. 1 във връзка с чл. 107, ал. 1 от ЗДСл.
Административният акт обаче е постановен при съществено нарушение на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и специалната норма на чл. 108, ал. 1, изр. второ от ЗДСл.
Разпоредбата на чл. 108, ал. 1, изр. първо от ЗДСл предвижда общото правило, че служебното правоотношение се прекратява с писмен административен акт, съдържащ правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг. С изречение второ на същата алинея законодателят е въвел специално императивно изискване, съгласно което в случаите по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл в акта задължително се посочват и фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните задължения. Това изискване конкретизира общата норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и гарантира възможността служителят да разбере конкретните причини за прекратяване на правоотношението и да организира защитата си, а съдът – да упражни ефективен контрол за материална законосъобразност на акта.
В процесната заповед липсват каквито и да е фактически констатации. Органът по назначаването е посочил като основание единствено правната квалификация и е възпроизвел текста на закона: „Обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения“. Нормата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е бланкетна и нейното просто словесно преповтаряне не съставлява излагане на фактически основания.
Наред с допуснатия порок във формата, заповедта е издадена и в противоречие с материалния закон – чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.
За да се приложи хипотезата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, извън изрично изключените случаи по чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл поради трайна неработоспособност или здравни противопоказания, следва да са осъществени три кумулативни материалноправни предпоставки: да е налице нова фактическа обстановка – възникнала по време на служебното правоотношение промяна в обективните условия или нормативните изисквания за заемане на длъжността; тази промяна реално да прави невъзможно изпълнението на задълженията по утвърдената длъжностна характеристика за конкретната длъжност; причините за невъзможността да имат обективен и непреодолим характер, като стоят извън субективната воля на страните по служебното правоотношение и никоя от тях да не е съдействала виновно за настъпването им.
В настоящия случай по делото не са ангажирани каквито и да било доказателства за наличието на нито един от елементите на този трикомпонентен фактически състав. Не се установява промяна в нормативната уредба, въвеждане на нови специфични изисквания за заемане на длъжността директор на дирекция „Стопански дейности и инвестиции“, или каквато и да е друга външна правна или фактическа пречка. По силата на чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест за установяване на фактическите основания и изпълнението на материалноправните изисквания при

издаването на акта се носи изцяло от административния орган. Ответникът не е провел пълно и главно доказване на съществуването на обективна невъзможност. Нещо повече – наличните документи в преписката установяват, че служителката напълно отговаря на изискванията за длъжността и е изпълнявала възложените ѝ преки функции с качество, надвишаващо изискванията.
Оспореният акт е постановен и в несъответствие с целта на закона. Законодателят е уредил института по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение единствено при реално настъпила безвиновна и непреодолима невъзможност за осъществяване на държавната служба. Използването на това правно основание при липса на каквито и да е обективни пречки и при липса на мотиви сочи за превратно упражняване на административните правомощия, което налага отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, I отделение, 43 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. В. Т., ЕГН [ЕГН], Заповед № РД-15-241 от 26.06.2026 г., издадена от министъра на земеделието и храните, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката за заеманата длъжност „директор на дирекция „Стопански дейности и инвестиции“ в Министерството на земеделието и храните, с ранг II старши, считано от 29.06.2026 г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис.

СЪДИЯ: